

สื่อกลางศาสตร์

กับดาวหางแห่งศตวรรษ

“

”

เมือง-ป้อมพยัคฆ์
ดาวหางที่ยังไหหู

‘MF’

อ.สาลิน วิรบุตร/ข้อมูล

ผู้จัดการ สาขาวิชาภาษาไทย บริการ

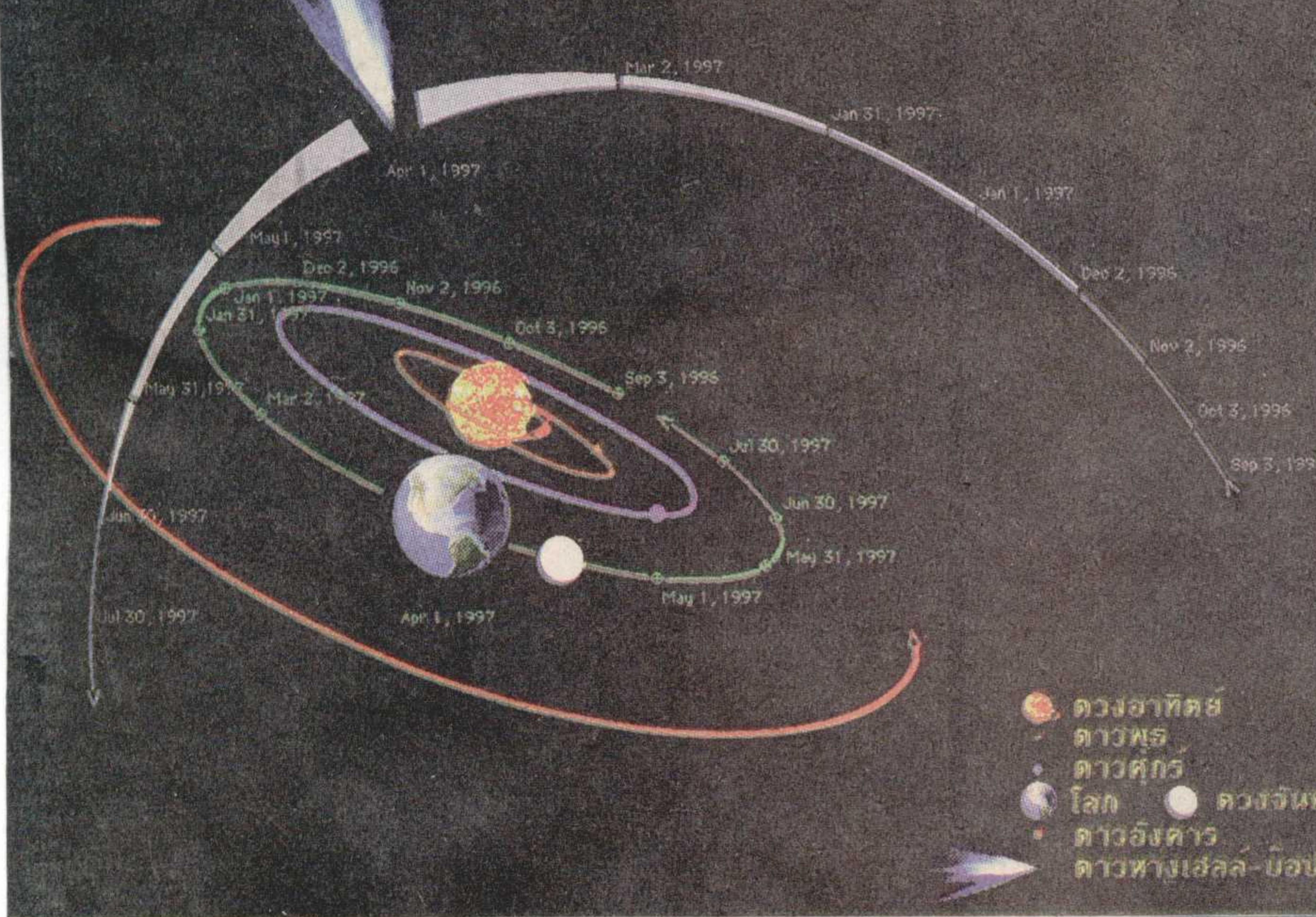
เกิดอาการหนาเย็นจัด น้ำลายเป็นน้ำแข็ง
ขาดแคลนอาหารได้โนเนาร์จิงไม่สามารถดำเนินชีวิต
อยู่ได้ในที่สุด

และที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ก็คือ ส่วน
ประกอบและอิทธิพลของดาวหางที่มีต่อโลกในเเย่
วิทยาศาสตร์ค่ะ ที่นี่เรามาทำความรู้จักกับ “เซล-
บอพพ์” ดาวหางแห่งศตวรรษกันเลยนะคะว่า
มีความพิเศษที่โดดเด่นน่าจับตามองกว่าดาวหางที่
เกิดขึ้นแล้วในอดีตมากน้อยเพียงใด

ดาวหางเฮล-บอพพ์ หรือชื่อทางดาราศาสตร์สากลว่า Comet C/1995 O1 (Hale-Bopp) มีความหมายคือ C/หมายถึงดาวหางที่มีการโคจรรอบดวงอาทิตย์นานกว่า 200 ปี, 1995 หมายถึง ดาวหางดวงนี้ถูกค้นพบในปี พ.ศ. 1995 (พ.ศ. 2538) O1 หมายถึง ดาวหางที่ถูกค้นพบเป็นดวงแรกในช่วงคริ่งหลังของเดือนกรกฎาคม และ Hale-Bopp ในวงเล็บเป็นชื่อผู้ค้นพบดาวหาง ซึ่งเป็นนักดาราศาสตร์สมัครเล่นชาวอเมริกัน 2 ท่าน คือ อัลัน เฮล (Alan Hale) ใช้กล้องโทรทรรศน์สะท้อนแสงขนาดหน้ากากล้อง 16 นิว ที่นิวเม็กซิโก และโธมัส บอพพ์ (Thomus Bopp) ใช้กล้องโทรทรรศน์สะท้อนแสงขนาดหน้ากากล้อง 17.5 นิว ที่อริโซนา ประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อวันที่ 22 กรกฎาคม พ.ศ. 2538 ซึ่งขณะที่ค้นพบนั้น ดาวหางมีอัตราความสว่างเท่ากับดาวฤกษ์ 10 บริเวณกลุ่มดาวคนยิงธนู

สำหรับสิ่งที่่น่าสนใจเป็นพิเศษ นับตั้งแต่ได้เดินทางกลับมา ได้มีดาวหางดวงใหม่เกิดขึ้น 3 ดวง กือ ดาวหางอิเกยา-เชกิ, ดาวหางเบนเนตต์ และดาวหางเวสต์ และดาวหางที่ยังใหม่ร่องลงมาอีก 2 ดวง กือ ดาวหางอเลนด์-โรลเอนด์ และดาวหางมาร์โภส ส่วนดาวหางไฮยาคุตากะ ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อปีที่แล้วนั้นถูกจัดอยู่ในอันดับที่ 6 ของดาวหางที่ยังใหม่ข้างต้น และ

แม่ค้าสัตว์น้ำทางการโดยตรงของ ศูนย์กลางสัตว์น้ำ-ป่าไม้

ถ้าพิจารณาในเบื้องความส่วนของตัวดาวหาง
และส่วนทางแล้ว แน่นอนว่า ดาวหางເສດ-
บອພີ້ น่าจะเป็นดาวหางที่ยังใหญ่หนึ่งกว่าดาว
หางที่ผ่านมาแล้วในอดีต เนื่องจากเป็นดาว
หางที่พบได้โดยอยู่ใกล้มาก ใกล้กว่าดาว
พฤหัสบดี และความส่วนมากกว่าดาวหางสั้น
เล็กน้อย 1,000 เท่าที่ระยะทางเท่ากัน ซึ่งปกติ
แล้ว ดาวหางที่อยู่ห่างออกไปไกลเกินกว่าวง
โคจรของดาวพฤหัสบดีจะมีปฏิกิริยาอย่าง
น้ำ ๗ สั้นเกตได้มาก แต่ดาวหางເສດ-
บອພີ້ กลับมีความส่วนพอที่จะสั้นเกตได้ดี
จึงคาดว่าจะเป็นดาวหางที่มีขนาดใหญ่มาก
ดวงหนึ่งเท่าที่เคยมีการค้นพบมาแล้ว

อย่างไรก็ตาม ด้วยทางเสล-บอพ์
จะยังคงปรากฏอยู่บนท้องฟ้าให้เราได้ดู ได้
สั่งเกตอีก เป็นระยะเวลาหลายเดือน แต่
สำหรับวันที่ 22 มีนาคมที่จะถึงนี้ คาดว่า จะ
เป็นวันที่ดาวหางจะโครงการเข้าใกล้โลกมากที่สุด
นักดูดาวที่ดีควรเตรียมอุปกรณ์เครื่องมือส่อง
สั่งเกต, อุปกรณ์ถ่ายภาพให้พร้อม และควร
เลือกสถานที่นอกเมือง ซึ่งไม่มีแสงของตัว
เมือง ผู้นั่ง มอง ควบคุมกวน แล้วท่านก็จะ
ได้สัมผัสกับความงดงามทางธรรมชาติแห่ง^{ท้องฟ้าและดวงดาว} ซึ่งจะสร้างความประทับ^{ใจให้ท่านไปอีกนานแสนนานทีเดียว.}

ស៊ីវិនិគ្រោះរាជការ

ช่วงเวลาและตำแหน่งดาวหางเอล-มอพ์
ซึ่งสังเกตได้ในประเทศไทยนี้ มี 4 ระยะด้วยกัน
คือ

ระยะที่ 1 ระหว่างวันที่ 10 มกราคม-25
มีนาคม 2540

ต้นแน่นดาวหางป্রากกฎเวลาเช้ามืด (05.30 น.)
ระยะนี้จะเห็นดาวหางได้ด้วยตาเปล่าก่อนดวงอาทิตย์ขึ้น
ถ้าไม่มีแสงจันทร์รบกวน การเป็นวันดวงจันทร์แรม 13 ค่ำไป
ถึงวันเงิน 12 ค่ำ อีกช่วงเวลาที่ 5-20 นีบากอน 2540

จำนวน 12 ค่า ครอบคลุมวันที่ 5-20 มกราคม 2540
ระยะที่ 2 ระหว่างวันที่ 1 เมษายน-5
กิจกรรม 2540

ตามที่ได้เสนอไว้ในวันที่ 25 มกราคม 2540 ดังนี้

สำหรับเดือนมกราคม 2540 กำหนดการจัดงานมีดังนี้

วันที่ 1-10 พฤหัสบดี จัดงานมหกรรมอาหารนานาชาติ ณ ศูนย์ฯ

วันที่ 11-15 พฤหัสบดี จัดงานแสดงนิทรรศการวิสาหกิจเริ่มต้น ณ ห้องประชุมฯ

วันที่ 16-20 พฤหัสบดี จัดงานสัมมนาเชิงปฏิบัติการเรื่อง "พัฒนาธุรกิจสู่ความยั่งยืน" ณ ห้องประชุมฯ

วันที่ 21-25 พฤหัสบดี จัดงานแสดงนิทรรศการวิสาหกิจเริ่มต้น ณ ห้องประชุมฯ

วันที่ 26-30 พฤหัสบดี จัดงานมหกรรมอาหารนานาชาติ ณ ศูนย์ฯ

วันที่ 31 พฤหัสบดี จัดงานปิดภาคเรียนครึ่งปีแรก ณ ห้องประชุมฯ

ระยะที่ 3 ระหว่างวันที่ 25 มิถุนายน-15
กรกฎาคม 2540

ระบบนี้จะมองไม่เห็นดาวหาง เพราะดวงอาทิตย์
ขึ้นพื้นขอบฟ้าก่อนและตกขอบฟ้าภายหลัง ดังนั้น เป็นระบบ
ที่ดวงอาทิตย์อยู่ทางฟ้าด้านหนึ่ง ช่วงเวลากลางวันนานกว่า
กลางคืน และดาวหางเคลื่อนไปอยู่ทางฟ้าด้านใต้

ระยะที่ 4 ระหว่างวันที่ 1 สิงหาคม- 15
กันยายน 2540

ตั้นแน่นองคาวทางปrankภูเวลาเช้ามืด (05.00 น.)
ทางขอนฟ้าทิศตะวันออกเฉียงใต้ ต้องใช้กสึองคุดาว, กสึอง
สองดาวส่องสว่างเกต.

กับ

ขณะที่ข่าวสารการเกิด
อุบัติเหตุบน空, การคาดจับ
แกงค์ยาบ้า หรือการสอน

ส่วนคดีความสำคัญต่าง ๆ กำลังเป็นที่สนใจ
ส่วนของประชาชนอย่างมากในเวลานี้ ขณะ
เดียวกันก็เชื่อแพร่กว่า ผู้ที่ชอบศึกษาค้นคว้า
เรื่องราวเกี่ยวกับปรากฏการณ์บนท้องฟ้าที่เกิด
ขึ้นเองตามธรรมชาติก็คงกำลังเฝ้าจับตา
ดูพฤติกรรมของดาวหาง “ไฮล์-บอพป์”
(Hale-Bopp) ที่กำลังเคลื่อนที่เข้ามาใกล้
โลก เพื่อให้เราได้สัมผัสด้วยความมหัศจรรย์ที่
ผลงานกันอย่างใกล้ชิดมากขึ้นทุกขณะด้วย
เช่นกัน แต่ก่อนที่เราจะไปรับทราบความ
พิเศษของดาวหางดวงนี้ เราไปศึกษาถึง
คุณสมบัติของดาวหางทั่ว ๆ ไปกันก่อนสักนิด
นะครับว่า มีองค์ประกอบอะไรบ้าง และมี
ลักษณะจำเพาะพิเศษแตกต่างไปจากดาวดวง
อื่นอย่างไร

ดาวหางนั้นประกอบด้วยสาร
ประกอบของธาตุสำคัญ 4 อย่าง คือ คาร์บอน
(C), ไฮโดรเจน (H), ออกซิเจน (O) และ
ไนโตรเจน (N) โดยมีน้ำเป็นองค์ประกอบ
สำคัญพร้อมทั้งฝุ่นและอนุภาคของธาตุหนัก
อื่น ๆ อาทิ ชิลิกอน และแมกนีเซียม
เป็นต้น โดยนักวิทยาศาสตร์เชื่อว่า ดาวหาง
นั้นเป็นชาภัตถุดงเดิมที่หลงเหลืออยู่จากสมัย
เมื่อระบบสุริยะก่อ形成นิเดินขึ้นเมื่อหลายพันล้าน
ปีมาแล้ว และเป็นบริวารอย่างหนึ่งที่โคจรรอบ
ดวงอาทิตย์ เช่นเดียวกับดาวเคราะห์ ซึ่งเมื่ออยู่
ใกล้จากดวงอาทิตย์ ดาวหางจะมีลักษณะคล้าย
ก้อนน้ำแข็งสักปรกที่มีหิน และฝุ่นแกะกันอยู่
ด้วยก๊าซและน้ำที่เบ่งตัว

ทุก ๆ ครั้งที่เกิดดาวหาง ชาวโลก
เชื่อกันว่า เปรียบเสมือนงานบุญทำทูลร้ายที่จะ
เกิดขึ้นกับบ้านเมือง แต่แท้จริงแล้ว ดาวหาง
ที่ปรากฏให้เห็นจะไม่มีอันตรายใด ๆ เพราะ
จากการศึกษาของนักดาราศาสตร์พบว่า แสง
ของดาวหางทั้งส่วนหัวและหางเป็นเพียงแสง
อาทิตย์ที่สะท้อนจากฝุ่นและก๊าซ รังสีจาก
ไม่เลกุลของก๊าซจากอะตอมของธาตุบางชนิด
ที่ระเหยเป็นไอ เช่น การคืนพลังสีอุลดราไว
โดยเดตแผ่นจากก๊าซไฮโดรเจนที่ห่อหุ้มดาว
หางไว้เป็นอาณาเขตกว้างขวางในอวกาศ เมื่อ

ตรวจสอบด้วยอุปกรณ์ดาราศาสตร์ฟิลิกส์แล้ว
ก็พบว่า ไม่มีความเข้มพอที่จะทำให้เกิดอันตราย
ต่อสิ่งมีชีวิตบนโลกได้ นอกจากจากว่า ดาวหางจะ
วิ่งชนโลกของเรารือชนกับดาวเคราะห์ดวงอื่น ๆ
ซึ่งหากเป็นเช่นนั้นก็จะก่อให้เกิดแรงสะเทือน
มหาศาล เป็นอันตรายต่อสิ่งมีชีวิตที่อยู่บนโลก
อย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “ก้าพิษที่มีอยู่ใน
ดาวหาง” ซึ่งสันนิษฐานว่า เมื่อครั้งอดีตกาล 65
ล้านปีที่ผ่านมา ไดโนเสาร์ต้องสูญพันธุ์ไป
เนื่องจากดาวหางวิ่งชนโลก แรงสะเทือนกล้าว
ทำให้พิน ดิน และน้ำ แตกกระจายขึ้นไปใน
บรรยากาศโลก ปิดกันแสงแดดนานนับปี พืชสี
เขียวล้มตาย ไดโนเสาร์กินพืชจึงล้มตายไปด้วย

Kalispell, MT, 0520, 24 Feb 97
© 1997, James R. Connor

